

Un prieten credincios

Andrei trece în fugă strada. E grăbit. Prietenul său, Vlad, l-a sunat la telefon și l-a rugat să vină repede la el. Andrei știe că Vlad este de câteva zile singur acasă, și prin mintea lui trec tot felul de gânduri. Să i se fi întâmplat ceva lui Vlad? Poate au venit chiar hoții?

Epuizat, Andrei a ajuns la Vlad. Acesta îl aștepta deja la ușă. Dar ce vede când intră în casă: o dezordine cumplită, totul părea răscolit în cameră. Deci hoții!, a fost primul gând al lui Andrei.

„O, nu, hoții nu vin ziua”, îl liniștește Vlad pe prietenul său. „Închipuie-ți, mi-am cumpărat un câine”, îl lămurește Vlad încântat, și-i dă tot felul de explicații. La ușă se aud zgârieturi. Vlad deschide, și în cameră dă năvală un tânăr câine ciobănesc. Ce se mai joacă, se tăvălesc, iar dezordinea se face și mai mare. Andrei a amuțit pe moment, stă deoparte și privește la zbunguiala lor. Nu e de mirare, că locuința arată așa!

După un timp de joacă cu câinele, Vlad se îndreaptă spre prietenul său.

„Andrei, tu trebuie să mă ajuți!”

„Ce, cum – eu să te ajut?”

„Da, tu trebuie să mă ajuți. Sunt îngrijorat. În seara aceasta vine mama acasă. Ea nu știe, că am cumpărat un câine. Ei nu-i place să aibă un câine pe lângă ea. Ce o să fie?”

„Dar, Vlad, de ce l-ai cumpărat atunci?”

„Oh, nu a fost scump.”

„De unde ai avut banii?”

„De la mama. Ea mi-a dat bani să-mi cumpăr o pereche de pantofi.”

„Deci așaaa!”, exclamă Andrei, fără să vrea.

Vlad se supără. „Ce, tu crezi chiar, că nu trebuia să dau banii pe câine? Acum se vede opinia voastră! Voi toți n-aveți înțelegere și iubire pentru un asemenea animal nevinovat. – Andrei, ajută-mă! Eu vreau să păstrez câinele, cu orice chip. Îți fac următoarea propunere: Când vine mama, tu trebuie să fi aici. Îi povestim atunci, că m-am dat pe gheață, care dintr-o dată s-a spart și era să mă scufund, dar bunul „Rex” mi-a salvat viața. Dacă nu m-ar fi scos din apă, cu siguranță mă înecam. Mama o să fie foarte impresionată și o să vrea ca salvatorul vieții mele, „Rex”, să rămână. Andrei privește indignat în ochii prietenului său: „Vlad! Tu aștepti de la mine, să te ajut, s-o minți pe mama ta cu atâta nerușinare? Niciodată nu voi face asta! Crezi ce vrei despre mine – în cazul acesta nu pot să te ajut. Asta este o mare lașitate. De frică vrei să minți, iar de la mine aștepti să te mai și ajut la asta? Niciodată! Mai bine n-aș fi venit la tine!”

„Du-te! De așa prieten mă pot lipsi!”, țipă mânios Vlad și-l împinge pe Andrei cu furie pe ușă afară.

Andrei plecă cu inima întristată. Ce l-o fi apucat pe prietenul lui? Trebuia să-i facă pe plac? O, nu. Asta nu putea și nici nu avea voie s-o facă. Se mai oprește o clipă la poartă. Poate totuși îl cheamă Vlad înapoi? Poate prietenul său își dă seama, că nu are voie să-și mintă în felul acesta mama? Că niciodată nu e voie să minți?

Dar Vlad nu-l mai cheamă. Andrei merge acasă și povestește mamei, ce s-a întâmplat. Mama îl consolează: „Vlad o să ajungă la convingerea, că tu nu puteai să te porți altfel.” Andrei nu-și putea închipui așa ceva. Vlad a fost prea supărat. Ah, cât de mult l-a dezamăgit Vlad!

Spre seară sună telefonul. Andrei ridică receptorul. Spre marea lui uimire aude glasul lui Vlad:

„O mare noutate, Andrei! Mama mi-a permis, să-l țin pe Rex. I-am spus tot adevărul, toată discuția noastră. După ce ai plecat tu azi dimineață, m-a apucat o mare neliniște. Am cugetat la cuvintele tale și ți-am urmat sfatul. Andrei ... mai ești prietenul meu? Cu tot, ce s-a întâmplat? Vrei să mă ierți? M-am purtat foarte urât cu tine. Îmi pare rău!”

Andrei l-a iertat cu plăcere. Vlad i-a mai spus pe scurt cum mama lui a găsit un alt loc de muncă, la țară, unde se vor muta și că se bucură că au acum un câine care să-i păzească.

Ce s-ar fi întâmplat oare, dacă Vlad s-ar fi ținut de planul lui cel rău?

„Știu, Dumnezeuule, că Tu cercetezi inima, și că iubești curăția de inimă.”

(1 Cronici 29, 17)